U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupeného JUDr. Danem Holubkovem, advokátem se sídlem Dlouhá 16, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 Az 20/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2003, č. j. OAM-10536/VL-19-BE07-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2007, č. j. 1 Az 20/2006 - 120,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 30. 9. 2004, č. j. 11 Az 231/2003 - 21 zamítl. Rozsudkem ze dne 22. 2. 2006, č. j. 3 Azs 469/2004 - 45, zrušil Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce předmětný rozsudek městského soudu a uložil mu přezkoumat také výrok rozhodnutí žalovaného o neexistenci překážky vycestování pro stěžovatele. Městský soud tedy pokračoval v řízení a následně dne 29. 11. 2006 vydal rozsudek č. j. 1 Az 20/2006 - 120, jímž žalobu opět zamítl.

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále „stěžovatel“) v záhlaví citovaný druhý rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-10536/VL-19-BE07-2001 ze dne 21. 7. 2003. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Polici ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“) a bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahují překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu (pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a termín „překážka vycestování“ pojmem „doplňková ochrana“.)

Městský soud v otázkách námitek týkajících se výroku správního rozhodnutí, kterým stěžovateli nebyl uložen azyl, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 469/2004 - 45 ze dne 22. 2. 2006. Při hodnocení existence překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu shledal nedůvodnost žalobních námitek, kdy na základě informací

o zemi původu stěžovatele a na základě jeho výpovědi nedospěl k závěru, že stěžovatel náleží k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Soud uvedl, že stěžovatel má možnost usídlit se v jiné části země původu a není ohrožen pronásledováním za emigraci.

V kasační stížnosti napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s."). Namítal, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil otázku, zda správní orgán rozhodl o jeho žádosti o azyl v souladu se zákonem o azylu, zejména o splnění podmínek pro poskytnutí azylu, když při zjišťování politických, ekonomických a lidskoprávních poměrů v Alžírsku vycházel správní orgán ze zpráv amerických a britských úřadů a součástí spisu není úředně ověřený překlad těchto cizojazyčných zpráv a zejména hodnocení poměrů v Alžírsku. Dále namítal, že strach z pronásledování teroristy v Alžírsku nelze chápat jako pronásledování státem, nýbrž jako pronásledování na území státu, tedy bez ohledu, zda příčiny odůvodněného strachu příslušný stát podporuje nebo se je snaží potírat. Nepovažuje za podstatné, zda se stěžovatel sám s pronásledováním již osobně setkal či nikoliv. On sám má odůvodněný strach z pronásledování z toho důvodu, že patří k berberské minoritě a je ateistou, z čehož správní orgán nevyvodil závěr o odůvodněnosti jeho strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Neshledal-li správní orgán důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, měl shledat důvody pro udělení azylu podle § 14 téhož zákona. Soud dle stěžovatele nepřihlédl k tomu, že v řízení, v němž bylo žalovaným vydáno rozhodnutí, nebyla stěžovateli dána možnost, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí.

Další stížní námitkou stěžovatel vytýká soudu, že nesprávně posoudil otázku, zda žalovaný správně rozhodl ohledně překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Ve smyslu ust. § 91 odst. 1 písm. a) zákona o azylu je ohrožena stěžovatelova svoboda (ze strany militantních islamistů) z důvodu jeho vyznání a národnosti a hrozí mu nebezpečí ponižujícího zacházení nebo mučení. Stěžovatel uvádí, že jeho povinnost ukončit pobyt v České republice by byla v rozporu s mezinárodními závazky České republiky s ohledem na Všeobecnou deklaraci lidských práv. Dále je poukazováno na čl. 33 Ženevské úmluvy a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.

Stěžovatel proto navrhuje napadený rozsudek zrušit, věc vrátit Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v předmětné věci již jednou o kasační stížnosti rozhodoval, bylo nutné právě projednávanou kasační stížnost posoudit z pohledu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle nějž je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004 - 106 bylo vysloveno, že „pokud se stěžovatel v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, dovolává stížních důvodů v předchozí kasační stížnosti již jednou uplatněných a Nejvyšším správním soudem věcně přezkoumaných, je kasační stížnost v této části nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.".

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal kasační stížnost přípustnou toliko v části námitek týkajících se překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu, neboť ostatní námitky již byly přezkoumány Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 2. 2006, č. j. 3 Azs 469/2004 – 45.

Po konstatování přípustnosti části kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Namítá-li stěžovatel, že žalovaný nesprávně posoudil existenci překážky vycestování ve smyslu ohrožení jeho svobody (ze strany militantních islamistů) z důvodu jeho vyznání a národnosti, pak Nejvyšší správní soud např. odkazuje na rozsudek č. j. 4 Azs 14/2003 - 48 ze dne 22. 10. 2003, či rozsudek ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 - 100, www.nssoud.cz, kde zdejší soud vyslovil, že „kriminální jednání a teroristické útoky nejsou samy o sobě překážkou vycestování podle § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., za předpokladu, že se je příslušné orgány v zemi původu žadatele o azyl snaží vyšetřovat a postihovat, situace ohledně takových činů se z dlouhodobého hlediska stabilizuje a přitom ze všeobecného kontextu situace v zemi původu žadatele o azyl nevyplývá, že by osobní situace žadatele byla horší, než většiny ostatních osob v zemi jeho původu“.

Je-li namítáno porušení mezinárodně-právních závazků České republiky v kasační stížnosti uvedených ve smyslu existence překážky vycestování, pak takovou námitkou se již Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze např. jmenovat rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 47/2006 - 84 ze dne 13. 12. 2006 nebo rozsudek č. j. 7 Azs 75/2005 - 60 ze dne 9. 6. 2005, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu